

ทดลองอ่าน

8 วัน
7 คืน

ทดลองอ่าน

Kinsang เขียน
ZOO ภาพ

8 วัน 7 คืน

8 วัน 7 คืน

Kinsang เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2143-9

ภาพปก ZOO

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย (ในเครือบริษัท แจมโต พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 219 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ท่านผู้อ่านชอบการเดินทางท่องเที่ยวรูปแบบไหนกันบ้างคะ ชอบไปคนเดียว สะพายเป้ย่าตอก หรือรวมกลุ่มไปกับครอบครัว ตั้งทริปออกลุยกับเพื่อนๆ แล้วชอบท่องเที่ยวไปตามแผนที่วางไว้ หรือแค่ตั้งเป้าหมายคร่าวๆ ปล่อยให้สองเท้าพาไป

แม้เราจะไปยังสถานที่แตกต่างกันไป แต่เชื่อว่าทุกท่านน่าจะมีความสุขสนุกสนานคล้ายๆ กัน ความสุขของบางคนอาจเป็นแค่การได้ทำตามสิ่งที่ตั้งเป้าไว้ในทริป ได้กินของที่อยากกิน ไปตามสถานที่ที่อยากไป บางท่านก็อาจจะชอบการได้พบเรื่องแปลกใหม่ หรือไม่คาดฝันก็เป็นได้ ซึ่งสำหรับ 'อิน' ตัวเอกของเรื่องราวครั้งนี้มันได้ทำทั้งสองแบบ เพราะแม้จะวางแผนจัดวางทริปอย่างละเอียดดีแล้ว แต่ก็กลับมีเรื่องไม่คาดฝันตั้งแต่มิได้ออกเดินทาง เมื่อทริปลุยเดี่ยวเที่ยวญี่ปุ่นของเขาดันมีผู้ร่วมเดินทางเพิ่มมาอีกหนึ่งคนซะได้ แถมคนคนนั้นยังเป็นเพื่อนสมัยเด็กที่ไม่ได้เจอกันนานหลายปี แม้จะคุ้นเคยกันดีแต่ก็ไม่ว่างจะบอกว่าสนิทได้ใหม่ ช่างเป็นความสัมพันธ์ที่อธิบายยากและลำบากใจอยู่เล็กๆ จริงๆ

แต่มีเพื่อนร่วมทางเพิ่มมาอีกสักคนก็ไม่เสียหาย เพราะการมีเรื่องไม่คาดฝันเพิ่มขึ้นมาก็อาจทำให้การเดินทางครั้งนี้พัฒนาเป็นความทรงจำที่แสนพิเศษได้...ใช่ไหมล่ะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyy

ก่อนออกเดินทาง

แม่ผมเป็นพวกชอบเมาท์ชอบคุย วันๆ นอกจากทำงานบ้านแล้วภารกิจอีกอย่างคือเอาเรื่องลูกชายไปเมาท์ให้คนอื่นฟัง ก็แน่ล่ะ ลูกชายแม่คนนี้น่าเอาไปรอดสุดๆ เรียนก็เก่ง การงานก็ดี มีเงินเก็บ แถมหนีไปเที่ยวบ่อยๆ แต่ทั้งที่เป็นเรื่องที่กำลังไปได้แล้วว่าห้ามบอกใครโง่งถึงมีคนรู้เรื่องได้ละเนี่ย

"อินจะไปเที่ยวญี่ปุ่นหรือลูก"

บ้านาถเจ้าของร้านขายของชำประจำหมู่บ้านร้องทักขณะผมฮัมเพลง บันจึกรยานเข้าบ้าน จนผมต้องบีบเบรกมือ รถแทบม้วนหน้าก่อนจะหันไปทำหน้าเหวอใส่ป้าแก

นี่บ้านาถรู้ได้ไงว่าผมจะไปเที่ยวญี่ปุ่น

"ครับบ้านาถ" ยิ้มแหยตอบกลับไป แต่ในใจเหมือนน้ำใกล้เดือด แม่จะแม่ บอกแล้วไงว่าห้ามเอาไปบอกใคร

บ้านาถฉีกยิ้มกว้างเดินเข้ามาหาผม ไม่ต้องบอกก็รู้ถึงชะตากรรมว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น เพราะแบบนี้ไงถึงไม่ยอมให้ใครรู้

"ป้าฝากชื่อของหน่อยสิ" กระดาษที่จดอะไรๆ ก็ยกเหมือนโพงหอยถูกยื่นมาให้

ผมยิ้มแหยยิ่งกว่าเดิม อยู่ในภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออก ไม่กล้าปฏิเสธ เพราะบ้านาถแกเป็นญาติผู้ใหญ่ที่จะว่าสนิทก็ไม่เชิง แถมยังค่อนข้างมีอิทธิพลในหมู่บ้าน จะว่าปากส่ว่วงพูดไม่คิดคำไม่เลือกก็ได้ คนรักสงบอย่างผมเลย

เตือนตัวเองไว้เสมอว่าอย่าไปมีเรื่องกับแกเด็ดขาด

เมื่อผมเอาแต่ยิ้มเหมือนเด็กเอ๋อไม่ยื่นมือออกไปรับสักที บ่านาถเลยจัดการยึดกระดาษใส่มือผมพร้อมซองเงินให้เสร็จสรรพ ก็ยังถือว่าดีที่ฝากเงินมาด้วย แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่อยากจะรับไว้ให้เป็นภาระอยู่ดี

"ถ้าเจอดึงจะซื้อให้นะป้า" ผมบอกดักทางไว้ก่อนแต่เหมือนป้าแกไม่ได้สนใจเลย

"แหม นิดๆ หน่อยๆ เอง ป้าฝากด้วยนะ" บ่านาถตีแขนผมหนึ่งที ยิ้มหวานให้ แล้วเดินหันหลังกลับไปเข้าร้านต่อ

ให้มันได้อย่างนี้สิ

ผมปั่นจักรยานกลับบ้านด้วยความเซ็งสุดขีด เซ็นรถเข้าที่จอด เปิดประตูเข้าบ้านวางกระเป๋าไว้บนโต๊ะแล้วมองหาท่านแม่ทันที

นั่นไง อ่านนิยายสบายใจเฉิบอยู่ที่เก้าอี้โยก

"แม่~"

"อะไร"

"ไปบอกบ่านาถทำไมว่าอินจะไปเที่ยว"

แม่ลดหนังสือนิยายลง หันมาเลิกคิ้วใส่ก่อนตอบอย่างไม่หระ

"ก็แม่ไปขอให้ลุงไกรไปส่งอินที่สนามบินพรุ้งนี่ เขาก็ถามสิว่าอินจะไปไหน"

ฟังแล้วได้แต่ทำหน้ายู่ พรุ้งนี้ผมบินแปดโมงเช้า ต้องถึงสนามบินอย่างช้าหกโมงครึ่ง ถ้าพ่อไปส่งก็จะไปทำงานไม่ทัน หรือไม่ก็ต้องรีบไปถึงตั้งแต่ตีสามตีสี่ซึ่งผมไม่เอาด้วยหรอก เลยกะว่าจะนั่งแท็กซี่ไปแล้วเผชิญลุงไกรสามี บ่านาถแกขับรถแท็กซี่พอดีแม่เลยจัดการทาบตามให้เรียบริ้อย เป็นในละแม่ผมได้รถไปส่งพรุ้งนี้แถมได้ภาระของฝากมาด้วย

"จัดกระเป๋าเสร็จหรือยัง"

"ยังเลย"

"แล้วคุยกับน้องแบร์โอเคแล้วใช่ไหม"

"โอเคแล้วคร้าบ" ผมตอบหน้ายู่ ก็เ็น้องแบร์หรือที่ผมชอบเรียกในใจเองว่าน้องหมีนี่ก็เป็นภาระที่แม่ผมหามาให้เหมือนกัน

เดิมทีแล้วทริปนี้ผมตั้งใจจะไปคนเดียว เลือกช่วงฤดูใบไม้ผลิจะได้เดินดูซากุระชิลๆ ท่ามกลางอุณหภูมิที่สบายๆ ถ่ายรูปเก็บบรรยากาศไปเรื่อยๆ อยากไปไหนเมื่อไหร่ก็ไป แต่แม่ผมอีกแล้วนั่นแหละเอาเรื่องที่ผมจะไปเที่ยวญี่ปุ่นไปเล่าให้เพื่อนบ้านสมัยเก่าเก็บฟังจนสุดท้ายได้เพื่อนร่วมทริปเพิ่มมาอีกคน

ก็คือน้องแบร์ของแม่หรือน้องหมีของผมนั่นแหละ

ครอบครัวผมย้ายมาอยู่หมู่บ้านนี้เมื่อเก้าปีก่อน ส่วนหมู่บ้านเก่าฉันเคยอยู่มาตั้งแต่เกิด เรียกว่าเป็นแหล่งความทรงจำสมัยเด็กของผมเลยทีเดียว ผมมีเพื่อนกลุ่มใหญ่ที่นั่น หนึ่งในนั้นก็คือน้องหมีซึ่งสนิทกับผมที่สุด ความจริงเราเรียนรุ่นเดียวกันแต่เกิดคนละปี ผมเกิดสิงหาส่วนน้องหมีเกิดกุมภา อายุห่างกันหกเดือน แต่เพราะพ่อแม่ให้เรียกกันแบบนี้สุดท้ายเลยกลายเป็นเพื่อนกับน้องแบร์ตั้งแต่จำความได้ แถมยังเรียกชื่อแทนตัวเองแบบไม่มีศักดิ์ทางอายุ นำหน้าทั้งคู่

ผมเรียกแทนตัวเองว่าอิน ส่วนน้องหมีก็เรียกแทนตัวเองว่าแบร์

แต่ที่ว่ามาทั้งหมดนี้มันก็เป็นแค่อดีต เพราะผมย้ายบ้านเราเลยห่างกันไปด้วย ผมมีเพื่อนกลุ่มใหม่ น้องหมีก็อยู่กับสังคมของเขา มีติดต่อกันบ้างช่วงวันสำคัญอย่างวันเกิดหรือวันปีใหม่ แต่ที่จริงจะเรียกว่าติดต่อก็อาจจะมากเกินไปเพราะเราแค่ส่งข้อความอวยพรกันเท่านั้น ก็สมัยนั้นโซเชียลเน็ตเวิร์กยังไม่แพร่หลายเท่าไรเลยใช้วิธีส่ง SMS กันซะมากกว่า

ปัจจุบันได้ข่าวว่าน้องหมีเพิ่งเรียนจบปริญญาตรี ทั้งที่ควรจะต้องตั้งแต่มองสองปีก่อน เพราะติดเพื่อนทิ้งการเรียนเลยกลายเป็นแบบนี้ แต่ยังมีที่มันกลับมาตัวทัน พอเรียนจบเลยได้ของขวัญเป็นแพ็คเกจเที่ยวญี่ปุ่นกับผมนี่แหละ

ตลอดหลายปีที่ผ่านมาเราเจอหน้ากันแทบนับครั้งได้ อาจจะปีละครั้งหรือสองครั้งเวลามีงานสำคัญอย่างพวงงานแต่งงานหรืองานศพ ขนาดตกลงว่าจะไปเที่ยวด้วยกันแล้วเรายังนัดเจอกันแค่ครั้งเดียวคือตอนไปงานเที่ยวญี่ปุ่น ที่เหลือคุยกันผ่านตัวหนังสือทางไลน์ เพราะงานผมยุ่งด้วยล่ะถึงไม่วางไปเจอแม่ผมจะนัดอยู่หลายครั้ง

"อินไปจัดกระเป๋าก่อนนะแม่" รู้สึกความหลังกันพอแล้วผมก็เลี้ยง
ขึ้นห้อง

กระเป๋าเดินทางเปล่าๆ ยังวางแฉิ่งแฉังอยู่ในห้องนอน พวกเสื้อผ้าของใช้
ผมลิสต์รายการไว้หมดแล้วว่าจะเอาอะไรไปบ้าง เหลือแค่ยัดลงกระเป๋าที่เป็น
อันเสิร์ฟเรียบร้อยแล้ว

แค่คิดก็ตื่นเต้น อยากให้ถึงวันพรุ่งนี้เร็วๆ ชะมัด

วันที่ 1

เวลานี้คือหกโมงเช้า ส่วนตอนนี้ตีห้าสิบนาที ผมไม่ได้ตั้งใจจะมาเข้า
ขนาดนี้แต่ถนนมันโล่งลู่โกรแกเลยเหยียบเต็มที ส่วนผลลัพธ์ก็อย่างที่เห็น
นั่งหาวเป็นรอบที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้ อยากจะยัดเก้าอี้แล้วนอนยาวๆ เหมือนพี่ฝรั่ง
ฝั่งตรงข้ามบ้างก็เกรงใจ ส่วนเพื่อนร่วมทริปอย่างน้องหมีได้ข่าวว่าเพิ่งจะออกจาก
บ้าน

เฮ้อ~ ซีวิต

สนามบินยามเข้าม้านข้างเหงาหงอย นั่งแกร่วไถเพชบุรีไถทวิตเตอร์จน
ไม่มีอะไรให้อ่าน ในที่สุดไลน์จากน้องหมีก็ดังขึ้นมาเสียที

น้องหมี : ถึงแล้วนะ พี่อินอยู่ตรงไหน

อิน : ไปรอเคาน์เตอร์เช็คอินเลยก็ได้ เดี่ยวเดินไปหา

น้องหมี : เราเช็คอินเคาน์เตอร์ R ใช่มั้ย

อิน : ใช่

น้องหมี : จักรตรงนี้นะ

อิน : โอเค

นัดแนะกันเรียบร้อยแล้วผมก็ลากกระเป๋าเดินไปหาน้องหมีที่เคาน์เตอร์ R
น้องผมคนนี้นะสังเกตง่าย มองไกลร้อยเมตรยังเห็นเลย ตัวสูงเกิน 180 เซนติเมตร

ผิวขาวเหลือง หน้าหล่อเหมือนนายแบบ แม้จะแต่งตัวธรรมดาธรรมดาอย่าง เสื้อยืดกางเกงยีนผู้หญิงก็พากันมองจนเหลือยวหลัง เพราะฉะนั้นไม่ต้องกลัวว่าจะหาไม่เจอ แค่มเดินเข้าไปใกล้บริเวณจุดนัดหมายก็เห็นแล้วว่าน้องมันอยู่ตรงไหน
นั่นไง ยืนเตะท่าเล่นมือถืออยู่ตรงนั้น

ผลลากกระเป๋าเดินไปยืนตรงหน้า พอน้องหมีรู้ว่ามีคนมาถึงได้เงยหน้าขึ้นมอง ยกมือเสยผมที่ปรกหน้าแล้วยิ้มตาเป็นขีดให้ บอกได้คำเดียวว่าโคตรดูดี

ถ้าสาว ๆ ได้มาเห็นอะไรแบบนี้ใกล้ๆ คงกรีดกันสลับแน่ เงยหน้าขึ้นมาแบบหล่อๆ เสยผมแบบเท่ๆ แต่พอยิ้มแล้วคุณว้ากขึ้นมาทันที น้องหมีเป็นผู้ชายที่สามารถปรับลุคได้สามแบบในเวลาสามวินาที

"มาถึงนานยัง" น้องหมีถามด้วยเสียงทุ้มๆ ตามความใหญ่ของขนาดตัว "สี่สิบนาทีที่แล้ว"

"จริงดิ แล้วไม่บอก" พอรู้ว่าผมรอนานน้องหมีก็ทำหน้านิ่งคิ้วขมวด แต่บอกแล้วมันจะช่วยอะไร ในเมื่อตอนผมมาถึงสนามบินน้องมันเพิ่งออกจากบ้าน อีกร้อยอย่างเราทั้งสองคนก็มาถึงก่อนเวลานัดกันทั้งคู่

"ช่างเหอะไปเช็กอินกัน" ผมบอกบิดไปอย่างไม่ใส่ใจก่อนลากกระเป๋าไปต่อแถวเช็กอิน

ผ่านเข้ามาด้านในแล้วเราก็มานั่งรอกันหน้าเกต ระหว่างเดินมาน้องหมีชวนผมคุยย้อนความหลังครั้งวัยเยาว์ตลอดทาง เพราะเราเจอน้ำกันไม่บ่อยเลยมีเรื่องให้คุยเยอะแยะเต็มไปหมด แต่เรื่องที่ผมอยากรู้ที่สุดคือส่วนสูงที่เพิ่มเอาๆ ของน้องมันมากกว่า ทั้งที่ตอนเด็กตัวเล็กกว่าผมแท้ๆ มาโดนแซงเอาตอนไหนก็ไม่รู้ ถ้ามแซงไปไกลด้วย

"ก็แค่กินทุกอย่างให้หมดแล้วนอนเยอะๆ แค่นั้นเอง"

และนี่ก็คือคำตอบของน้องหมี ฟังแล้วก็ได้แต่แค่นยิ้ม

ผมก็นอนเยอะนะ นอนไม่เกินห้าทุ่มแต่ต้องตื่นตีห้าทุกวันเพื่อปั่นจักรยานไปจอดไว้หน้าหมู่บ้านแล้วนั่งรถตู้ไปทำงานซึ่งอยู่อีกฟากกับเขตบ้าน

ผมเลย นับเวลานอนก็หักชั่วโมง เพียงพอแล้วสำหรับผู้ใหญ่วัยเบญจเพส ส่วนตอนเด็กผมหลับตั้งแต่สามสี่ทุ่ม เล่นกีฬาออกกำลังกายไม่ค่อยได้ทำเหมือนคนอื่นเขาเท่าไร เพราะงั้น 172 เซนติเมตรที่ได้มาผมว่ามันก็โอเคแล้ว

เวลาอยู่กับน้องหมีแล้วเหมือนผมเป็นฝ่ายรับฟังเสียมากกว่า ตั้งแต่เจอหน้ากันน้องมันก็พูดไม่หยุด ปกติผมไม่ใช่คนเงียบนะถ้าเจอคนที่คุยถูกคอ แต่ก็นั่นแหละ เจอคนพูดมากกว่าเลยต้องยอม ยอมมาตั้งแต่ตัวยังเท่าลูกหมาพันธุ์ "พีนไปญี่ปุ่นครั้งแรกปะ" แล้วคำถามที่ผมไม่เคยคิดว่าจะเจอก็หลุดออกมา ก่อนหน้านั้นคุยกันเรื่องญี่ปุ่นมาก็เยอะแต่น้องหมีไม่เคยถามคำถามนี้เลย ส่วนใหญ่จะปรึกษากันเรื่องที่เกี่ยวข้องมากกว่า ซึ่งผมวางแผนไว้หมดแล้วก่อนจะรู้ว่าได้เพื่อนร่วมทริปเพิ่มมาอีกคน มีเอามาปรับใช้นิดหน่อยตอนน้องมันขอว่าอยากไปที่นั่นที่นั่นแค่นั้น

"เปล่า"

"จริงดิ" น้องหมีทำตาโต ดูจะตื่นเต้นมากที่ผมไม่ได้ไปญี่ปุ่นเป็นครั้งแรก

"อืม"

"ไปที่ครึ่งแล้ว"

"ก็...ครึ่งที่สี่"

"โห!~ ไม่เห็นเคยบอก" น้องหมีร้องแบบโอเวอร์แэкต์ตั้งแถมเบิกตากว้าง ตื่นเต้นยิ่งกว่าเดิม นี่มันจบเอกการแสดงหรือไง

ผมไม่บ้าโซเซียล ปกติไปเที่ยวเลยไม่ค่อยอัปเดตอัปเดตเหตุการณ์เหมือนชาวบ้านชาวช่องเขาเท่าไร แต่ประเด็นที่ไม่อยากให้ใครรู้ว่าไปไหนคือหนึ่ง เพื่อพวกฝากชื่อของ และสอง ผมไม่ได้ไปเที่ยวแบบคนอื่นเขาไง เลยชอบไปแบบเงียบๆ ไปแค่วันเดียว รู้เฉพาะคนที่สนิทจริงๆ ขนาดเพื่อนที่ทำงานบางคน ยังไม่รู้เลยว่าผมไปญี่ปุ่น

"งี้ก็ไปหมดทั่วประเทศแล้วดิ"

"ไม่หรอก"

ออยู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนความลับที่ปกปิดไว้กำลังจะถูกเปิดเผย ผมไม่อยากจะบอกเลยว่าที่ผ่านมาไปญี่ปุ่นเพราะอะไร แต่พลังปากพูดไปแล้วแถมน้องหมี

มันยังทำหน้าที่ยากู้ชะขนาดนี้ผมควรจะแกออกไปมหาสมุทรไหนดี

"ทำไม่อะ"

"ก็ไม่ทำไม่"

"แล้วพีนไปที่ไหนมาแล้วบ้าง"

"โตเกียวแล้ววี่..." ผมลากเสียงยาวเพราะมันนี่ก็ไม่ออก ความจริงคือนอกจากโตเกียวแล้วผมก็แทบไม่ได้ไปไหนอีกเลย เพราะฉะนั้นคำตอบคือโตเกียวที่เดียวเท่านั้น

"แล้ววี่?"

"จำไม่ได้แล้ว ไหนเอาแผนเที่ยวที่ให้พริ้นต์มาดูดี" เลือกมหาสมุทรแกออกไปไม่ได้ผมก็เบี่ยงประเด็นมันซะเลย

แบมือไปตรงหน้าห้องหมีขอแผนการท่องเที่ยวที่ผมใช้เวลาร่วมเดือนในการหาข้อมูลและจัดเรียงแต่ให้ห้องมันเป็นคนพิมพ์เข้าเล่มมาให้

เด็กคือน้องหมีก็แสนว่าง่าย ออกปากขอปุ๊บรีบเปิดกระเป๋าหยิบให้ปั๊บ เรื่องที่คุยกันอยู่เมื่อกี้ก็ลืมๆ มันไปแล้วขึ้นหัวข้อใหม่กันเถอะ

พอเบี่ยงเบนประเด็นได้ผมก็ชวนน้องหมีคุยเรื่องที่เกี่ยวข้องในแผนการเดินทางไปเรื่อยเปื่อยจนถึงเวลาขึ้นเครื่อง แล้วห้องมันก็เหมือนจะลืมประเด็นการไปญี่ปุ่นที่เดียวซ้ำๆ ของผมไปเลย

ห้าชั่วโมงกับอีกห้าสิบนาทีเราสองคนก็เดินทางมาถึงสนามบินนาริตะอย่างปลอดภัย ผมเดินจูงเจียตามหลังน้องหมี ผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองจนถึงสายพานรับกระเป๋า เห็นผมเดินทางบ่อยๆ อย่างนี้แต่ความจริงไม่ค่อยถูกโรคกับเครื่องบินเท่าไร แต่เพราะความอยากเลยต้องมา ถึงไม่ชอบนั่งเครื่องบินยังไงก็ต้องมา

เวลาที่ญี่ปุ่นเร็วกว่าไทยสองชั่วโมง ตอนนี้เป็นเวลาสี่โมงครึ่ง หลังจากได้กระเป๋าเราก็นั่งรถไฟเข้าเมืองตรงไปยังโรงแรมที่สถานีอิเคะบุคุโระ เพื่อเอาสัมภาระไปที่ซึ่งไว้จะได้ออกไปตะลุยโตเกียวในยามค่ำคืนกัน

พอพวกเราลากกระเป๋าไปโตด้วยความทุลักทุเลมาถึงสถานีอิเคะบุคุโระ

ได้กึ่งเป็นไก่ตาแตก ถึงผมจะมาโตเกี่ยวบอยก็เถอะแต่เพิ่งเคยมาที่นี่เป็นครั้งแรก สถานีใหญ่แถมคนเยอะเลยต้องรีบพากันไปหลบมุมเสาดแล้วหยิบแผนเที่ยวที่ทำไว้มากางดู

"ออกทาง west" น้องหมีบอกแล้วชี้ป้ายให้ผมดู เราถึงได้ลากกระเป๋าไปกันต่อ

ทางออกที่พวกเราต้องออกนั้นไกลมาก เดินผ่านร้านอาหารร้านขนมก็ได้แต่มองตามตาละห้อย มีแต่ของน่ากินทั้งนั้น แต่ด้วยสัมภาระที่ติดตัวมาเลยต้องอดใจไว้ก่อน เอากระเป๋าไปโยนทิ้งที่โรงแรมเมื่อไรผมจะแวะมันทุกร้านที่อยากกินเลย

เดินมาจนถึงทางออก บันไดเลื่อนพามาโผล่บนทางเดินแล้วก็พากันงออีกรอบ

"ไปไหนต่อนะ" น้องหมีมองซ้ายหันขวาก่อนหันมาถามผม

"เขาบอกให้ตรงไป เจอร้านยาแล้วเลี้ยวซ้าย"

ปกติผมไม่เคยหาข้อมูลอะไรแบบนี้เลย สามครั้งที่ผ่านมาคือมากับแก๊งเพื่อนที่ชอบอะไรเหมือนๆ กันแถมเป็นผู้ตามตลอด อารมณ์แบบเดินตามอย่างเดียว เขาพาไปไหนก็ไป พอต้องมานำเองแบบนี้เลยยังจับต้นชนปลายไม่ถูก

"ตรงไป นั่นก็ข้ามถนนไซ้มัย" น้องหมีถามแล้วก็หันมาทำหน้ามึนได้

อยากจะตะโกนตอบกลับไปจริงๆ ว่า 'ไม่รู้ไว้ย! มาครั้งแรก' แต่ก็ทำได้แค่บ่นหน้ามึนตอบกลับไป

"มั้ง"

สุดท้ายก็เป็นอันสรุปว่าเราจะข้ามถนน เพราะโผล่ออกจากทางขึ้นสถานีก็เจอทางม้าลายอยู่ตรงหน้าเลย ฉะนั้นตรงไปก็เท่ากับข้ามถนนไปละมั้งนะ

แล้วไหนล่ะร้านยา

เดินลากกระเป๋าด้วยความลำบากยากเย็นมาจนจะสุดทาง ข้างหน้ามีถนนตัดผ่านตามด้วยกำแพงผมก็ยังไม่เจอร้านยาดักร้าน ไหนข้อมูลบอกเดินไม่ไกลแต่นี้มันโคตรไกล ไกลมากด้วย

"มาถูกทางปะเนี่ย" ไม่ถามเปล่ามีการหัวเราะเยาะ
ก็บอกเองไม่ใช่หรือว่าตรงไปคือข้ามถนนนะ ใช้น้องหมี ก่อนจะได้เที่ยว
ต้องลุ้นว่าจะหาโรงแรมเจอหรือเปล่าด้วยใช่ไหม

"เปิดแมพดูดิ"

"พี่อื่นก็เปิดดิ"

อุตสาหโยนไปให้แล้วยังจะโยนกลับมาอีก ถ้าดูเป็นคงทำเองไปแล้ว
จุดอ่อนเรื่องการท่องเที่ยวของผมนั้นอีกอย่างคือเดินตามแมพไม่เป็น งงทิศ
ไม่รู้จะต้องเดินไปทางไหน เปิดดูแล้วไม่ช่วยอะไร รอบนี้มาเองเลยเน้นการหา
ข้อมูลแน่นๆ แทน แต่ตอนนี้ข้อมูลแน่นแค่ไหนก็คงไม่ช่วยอะไรในเมื่อหลงทาง
ไปแล้ว ซึ่งมันทำให้ผมคิดว่าการมีน้องหมีมาด้วยมันอาจจะดีก็ได้ ถ้าไม่นับ
เรื่องตรงไปเท่ากับข้ามถนนเมื่อกี้นะนะ

"แบร์น่านะ" ให้ผมเปิดผมก็เปิดแต่ยื่นมือถือไปให้น้องหมีดูเอง น้องมัน
ทำหน้างุนงงนิดหน่อยแต่ก็ยอมรับไปถือไว้โดยดี

อย่าให้พี่เดินนำเลย ใช้น้อง จากที่ควรจะต้องถึงโรงแรมอาจจะพลาด
สนามบินเลยก็ได้

สุดท้ายด้วยความสามารถของหมียักษ์ก็ทำให้พวกเรามาถึงโรงแรมจน
ได้ ซึ่งทางที่เดินไปก่อนหน้านี้ก็เหมือนเป็นการสำรวจย่านนี้เล่นๆ ว่าง่ายๆ คือ
ไปเดินอ้อมมาเกือบครบทั้งย่านแล้วนั่นเอง

โรงแรมที่ผมจองไว้เป็นโรงแรมเล็กๆ และราคาถูกมาก เจ้าหน้าที่สุดแสน
จะเจียบขีมิ จ่ายเงินก็ให้ถูกแจห้องเป็นอันจบข่าว ไม่มีการแนะนำใดๆ ต่อทั้งสิ้น
เช็กอินเรียบร้อยผมกับน้องหมีก็ลากกระเป๋าเข้าลิฟต์กดชั้นสามตามหมายเลข
ห้องบนกุญแจที่ได้มา

"โคตรแคบ" ประตูลิฟต์เปิดออกปั๊บน้องหมีก็บ่นบ๊ีบ

จะว่าไปทางเดินมันก็แคบจริงๆ นั่นแหละ กระเป๋าใบเดียววางก็เต็มแล้ว
ยิ่งคนตัวใหญ่อย่างกับหมีขั้วโลกอย่างน้องมันไปยืนคือคับเต็มทางเดินไปหมด
เห็นแล้วก็ซ่า

"ไม่ต้องมาหัวเราะ ใครให้จองที่นี้เนี่ย" ปากบ่น คิ้วขมวด พร้อมทั้งลาก

กระเป๋าไปอย่างทุลักทุเล

"อย่ามาบ่น ตอนจอกก็เอาไว้ให้ดู"

"ใครจะไปรู้ว่าทางเดินจะแคบขนาดนี้"

"นอนในห้องไม่ได้ก็นอนตรงทางเดิน"

น้องหมียูหน้าใส่มม หยุตบ่นแล้วลากกระเป๋าเงิบๆ ไปยังห้องพักที่อยู่
สุดทางเดิน

เปิดประตูห้องเข้ามา เปิดสวิตช์ไฟเรียบร้อย อย่างแรกที่ผมมองหาคือ
เตียงนอน เตียงใหญ่กว่าติตริมน้ำต่างส่วนเตียงเล็กติดผนังห้องอีกด้าน และ
นี่คือความประหลาดของโรงแรมนี้ที่สองเตียงมันขนาดไม่เท่ากัน แม้จะต่างกัน
แค่ครึ่งฟุตก็ตาม

ผมกับน้องหมีมองหน้ากัน ใครก็อยากนอนเตียงใหญ่ใช่ไหม ถ้าว่ากัน
ตามหลักความจริงน้องหมีตัวใหญ่กว่าก็สมควรได้เตียงใหญ่ไป แต่ใครสน

"อิน..."

"แบร์นอนเตียงเล็กเอง" ผมยังไม่ทันพูดน้องหมีก็พูดซ้ำขึ้นมา มีการ
หันมายิ้มตาหยีให้ก่อนลากกระเป๋าไปไว้ฝั่งเตียงตัวเอง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621439.html>